

РЕШЕНИЕ

№ 2640

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. МАНОЛОВА
като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело
№ 20231110109849 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба от Н.П.Д.-Ц. срещу „.....“, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

Ищецът Н. П. Дилова – Ценкова извежда съдебно предявените субективни права при твърдения, че на 09.09.2008 г. П.Д.Д.в е сключил договор за потребителски кредит PLUS – „.....“, в качеството му на кредитополучател, с „.....“ ЕАД. Излага доводи относно обявяването на кредита за предсрочно изискуем и предприемане на действия по събиране на вземанията от страна на кредитодателя. На 09.09.2022 г. кредитополучателят е починал и е оставил като законни наследници – ищцата, както и трите дъщери на нейния брат, които наследят по право на заместване. Сочи се, че въз основа на изпълнителен лист от 11.07.2012 г., издаден по ч. гр. д. № г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 73 състав, срещу кредитополучателя е образувано изпълнително дело № г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № на КЧСИ. Твърди се, че по силата на сключен договор за цесия между „.....“ ЕАД и „.....“ на 13.07.2020 г. ответникът е конституиран като взыскател по изпълнителното дело. Изложени са подробни доводи, че последното законосъобразно извършено изпълнително действие по делото е осъществено на 08.10.2013 г., поради което изпълнителното производство е прекратено по силата на закона, а последващите действия от страна на взыскателя от месец март 2017 г. са извършени след настъпила перемпция, по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Поддържа, че към датата на предявяване на исковата претенция вземането за сумите по издадения изпълнителен лист от 11.07.2012 г. е погасено по давност. Съобразно изложеното е направено искане съдът да признае за установено, че не дължи на ответника $\frac{1}{2}$ от сумата в общ размер на 1 791,41 лв., от която 1 170,81 лв, представляваща главница по договора за потребителски кредит, 318,15 лв. – надбавка, представляваща печалба за кредитора, мораторно обезщетение в размер на 169,29 лв., 33,16 лв. – държавна такса, и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., за които вземания е издаден

изпълнителния лист от 11.07.2012 г. г. по ч. гр. д. № г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 73 състав, и е образувано изпълнително дело № г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № на КЧСИ. Претендира разноски.

В указания законоустановен срок по реда на чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „.....“, в който е изложено становище за недопустимост, евентуално неоснователност на предявения иск. Изложени са доводи, че е налице процесуална активност на кредитора, с която е поддържана висящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способни. Предвид изложените доводи, че вземанията не са погасени по давност, е направено искане предявените икове да бъдат отхвърлени като неоснователни. Направено е възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Депозирана е и писмена защита от ищеца, в която са изложени доводи за основателност на предявения иск.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно разпоредбата на чл. 12 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК. Ищецът, противно на изложеното в депозирания писмен отговор, има правен интерес от предявения иск, тъй като се легимира в качеството на наследник по закон – дъщеря, на длъжника по процесния изпълнителен лист от 11.07.2012 г. и съобразно данните в представеното удостоверение за наследници от 16.09.2022 г. /л. 18 от делото/ е наследник на 1/2 от наследството на П.Д.Д.в.

Разпоредбата на чл. 439 от ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Следователно, релевантните факти, обуславящи основателност на исковата претенция, са свързани с установяване по безспорен начин от ищеца на възникнал след издаването на съдебния акт юридически факт, довел до погасяване на вземането по него. В конкретната хипотеза ищецът се позовава на изтекла погасителна давност.

С определението за насрочване на делото от 24.10.2023 г. /л. 47 и сл./ съдът е указал на ответника, че негова е доказателствената тежест да установи пълно и главно, че разполага с правото на принудително изпълнение за вземанията, за които е издаден процесния изпълнителен, включително настъпването на факти, които имат за последица прекъсване и/или спиране на погасителната давност. Със същото определение, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, и предвид изложеното от страните, съдът е обявявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че въз основа на изпълнителен лист от 11.07.2012 г. по гр. д. № г. по описа на СРС, издаден в полза на първоначалния кредитор „.....“ ЕАД, срещу наследодателя на ищцата – Петко Даков Дилков, е образувано изпълнително дело № г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № на КЧСИ, за следните суми: 1170,81 лв. – главница по договор за потребителски кредит, 318,15 лв. – надавка, представляваща печалба на кредитора, 169,29 лв. – мораторно обезщетение, 33,16 лв. – държавна такса, както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, които вземания са прехвърлени от първоначалния кредитор на ответника „.....“

Като безспорно е отделено и обстоятелството, че ищцата е законен наследник на починалия длъжник по посоченото изпълнително дело – П.Д.Д.в. Посочените обстоятелства не са спорни между страните по делото и се установяват от представените писмени доказателства.

За установяване на твърденията, че разполага с право на принудително изпълнение за процесните вземания по искане на ответника към доказателствата по делото е приобщен заверен препис от изпълнително дело № 2012.....0411342 по описа на ЧСИ Н.М. /л. 65 и сл./, от материалите по което се установява следното:

На 21.08.2012 г. е депозирана молба от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД за образуване на изпълнително дело за събиране на вземанията, предмет на процесния изпълнителен лист. В молбата е обективизирано възлагане в полза на ЧСИ, на основание чл. 19 ЗЧСИ, за определяне на изпълнителните способности по делото.

Видно от отбелязванията на гърба на изпълнителния лист по делото са преведени суми, както следва: 604,05 лв. – на 09.12.2020 г., 547,37 лв. – на 27.05.2022 г., 613,31 лв. – на 08.02.2023 г., 6 лв. – на 27.04.2023 г., 563,57 лв. – на 10.07.2023 г., 55,74 лв. – на 10.07.2023 г.

През месец септември, 2012 г. са наложени запори върху банкови сметки на длъжника в различни банки, видно от приложените заповорни съобщения на л. 75 и сл. от делото, включително и в „Обединена Българска Банка“ АД.

С разпореждане от 09.10.2012 г. наложеният заповор върху банкови сметки на длъжника в нея е вдигнат.

През месец октомври 2013 г. – на 11.10, е наложен заповор върху вземания пенсия на длъжника, видно от разписката за връчване на заповорно съобщение до НОИ /л. 118 – гръб от делото/.

С разпореждане от 27.0.2015 г. е насрочен опис на движими вещи на длъжника за 04.03.2015 г. от 13:00 часа /л. 148/. Съобщението до длъжника е изпратено по поща и е върнато с отбелязване, че не е потърсено от получателя /л. 153 – гръб/.

С разпореждане от 15.07.2015 г. е насрочен опис на движими вещи на длъжника за 29.09.2015 г. от 13:00 часа /л. 154/. Съобщението до длъжника е изпратено по поща и е върнато с отбелязване, че не е потърсено от получателя /л. 159 – гръб/.

Опис на движими вещи е насрочен и за 30.03.2016 г. от 13:00 часа, но съобщението до длъжника отново е върнато с отбелязване, че пратката не е потърсена от получателя /л. 164 – гръб/.

С разпореждане от 06.01.2017 г. е насрочен опис на движими вещи на длъжника за 27.04.2017 г. от 13:00 часа /л. 166/. Съобщението до длъжника е изпратено с куриер, но липсват данни да е надлежно връчено.

На 15.03.2017 г. е депозирана молба от вискателя за налагане на заповор върху вземания по банкови сметки на длъжника и насрочването на опис на движими вещи /л. 169/..

На **06.11.2017** г. е наложен заповор върху вземания по банкови сметки на длъжника в „.....“ АД /л. 174 – гръб/.

С разпореждане от 11.09.2018 г. е насрочен опис на движими вещи на длъжника за 31.10.2018 г. от 11:00 часа, като липсват данни призовката за принудително изпълнение да е връчена на длъжника – представена е обратна разписка бе отбелязване във връзка с връчването /л. 184/.

На 08.05.2020 г. е депозирана молба от вискателя за налагане на заповор върху вземания по банкови сметки на длъжника и насрочване на опис на движими вещи /л. 188/.

На **26.11.2020** г. е наложен заповор върху банкови сметки на длъжника в „.....“ АД /л. 196/, който впоследствие е вдигнат по молба на длъжника с разпореждане от 16.12.2020 г.

На 30.12.2020 г. е депозирана молба ответника като вискател по делото във връзка с осъществено прехвърляне на вземането по процесния изпълнителен лист.

Видно от представеното удостоверение за наследници от 16.09.2022 г. /л. 236 от делото/ длъжникът Петко Дилов е починал на 09.09.2022 г.

При така установените факти, от правна страна съдът намира следното:

Съгласно задължителните разясненията, дадени в тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2020 г., ОСГТК, погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Процесното изпълнително дело от 2013 г. е образувано преди 26.06.2015 г., поради което съдът приема, че до тази дата погасителна давност не е текла за вземанията, предмет на процесния изпълнителен лист. Същата е започнала да тече от **27.06.2015 г.** и е прекъсвана многократно с предприети действия, насочени към принудително изпълнение на процесните вземания, включително е прекъсната на **06.11.2017 г.** с наложен заповор върху вземания по банкови сметки на длъжника в „.....” АД /л. 174 – гръб/ и на **26.11.2020 г.** с наложен заповор върху банкови сметки на длъжника в „.....” АД /л. 196/.

В обобщение, към датата на депозиране на исковата молба – 24.02.2023 г., включително и към датата на приключване на устните състезания по делото, погасителната давност за вземанията по процесния изпълнителен лист не е изтекла.

При преценка на обстоятелствата във връзка с прекъсването на погасителната давност съдът съобрази установените факти по делото и разясненията, дадени в т. 10 от тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, съгласно които искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Съдът съобрази и разясненията, дадени в т. 5 от тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 3/2015 г., ОСГТК, съгласно които заповорът върху вземане по банкова сметка се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с **получаване на заповорното съобщение** от третото задължено лице /в конкретния случай заповорните съобщения са получени на **06.11.2017 г.** и на **26.11.2020 г.**/, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който заповорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на заповора, а е от значение за това, дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не. В случай, че вземането не съществува, заповорът не може да породи предвидените в закона последици, а оттам и не може да се реализира изпълнителния способ, от който той е част, като вземането на кредитора ще остане неудовлетворено. Тази невъзможност обаче е обективна и се дължи на несъществуване на вземането, което не е следствие от поведението на длъжника или от извършени от него действия.

Във връзка с възражението на ищеца за прекратяване на производството по изпълнителното дело от 2012 г. поради т. н. „перемпция”, съдът намира, че същото е неоснователно с оглед установените по делото данни относно процесуалната активност на вискателя по процесното изпълнително дело.

В тази връзка съдът съобрази, че двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение, т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило /успешно или безуспешно/ или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане /в този смисъл: решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК/. Дори да се приеме, че делото е било перемирано, т.е. прекратено по силата на закона, петгодишната погасителна давност от 27.06.2015 г. е прекъсната на 06.11.2017 г. и на 26.11.2020 г. с налагането на запори върху вземания на длъжника. За да достигне до този извод, съдът съобрази съдебната практика на ВКС, /решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., 4-то г. о.; Решение № 3 от 04.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., 4-то г. о. и др./, в която е прието, че настъпилата перемпция на изпълнителното дело е без правно значение за давността, а обезсилването по право на изпълнителните действия по перемираното дело не се отразява на настъпилото по същото прекъсване на погасителната давност съгласно чл. 116, б. „в“ от ЗЗД. Когато в хода на изпълнението е направено искане за прилагане на изпълнителен способ, каквото е направено от вискателя, след настъпване на перемпцията, съдебният изпълнител не може да откаже да го изпълни, а следва да образува ново изпълнително производство, като искането прекъсва давността независимо дали е било образувано ново дело. Ако искането на кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е било предприето от надлежния орган преди изтичане на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, то давността се счита за прекъсната с искането.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че вземането за главница по процесния изпълнителен лист не е погасено по давност – същата е започнала да тече от 27.06.2015 г. и е прекъсвана многократно, включително е прекъсната на 06.11.2017 г. с наложен заповед върху вземания по банкови сметки на длъжника в „.....“ АД /л. 174 – гръб/ и на 26.11.2020 г. с наложен заповед върху банкови сметки на длъжника в „.....“ АД /л. 196/.

В обобщение, предвид изложеното, предявеният установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ответникът не дължи $\frac{1}{2}$ от сумите, за които е издаден процесния изпълнителен лист от 11.07.2012 г., е неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът има право на разноски, но не претендира такива, поради което съдът не дължи произнасяне във връзка с тях. С оглед изхода на спора, искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен, предявения от Н. П. Д., ЕГН *****, с адрес: град, срещу „.....“ ЕООД, с ЕИК, със седалище в град София и адрес на управление:, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че Н. П. Д. не дължи на „.....“ ЕООД, в качеството ѝ на наследник по закон на П.Д.Д.в, сума в размер на

895,70 лв., представляваща $\frac{1}{2}$ от сумата в общ размер на 1 791,41 лв., за която е издаден **изпълнителен лист** от **11.07.2012 г.** по ч. гр. д. № г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 73 състав, за следните суми: 1 170,81 лв. – главница, 318,15 лв. – надбавка, представлява печалба за кредитора, мораторно обезщетение в размер на 169,29 лв., 33,16 лв. – държавна такса, и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., и е образувано изпълнително дело № г. по описа на ЧСИ Н.М., рег. № на КЧСИ., поради изтекла погасителна давност.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от същото на известните по делото съдебни адреси на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____